

”Självt uppskattar jag november lika mycket som sommaren. När mossan är grön och strukturen på stenar och träd blir tydligare. Eller nyårsafton med marschaller i snön”

Forts från föreg sida

ryggen under bågen av hägg och häggmispel där gårdsmygen har sin ungarlsly.

– Vet du, förr då blev jag ledsen och tog illa upp om någon tyckte att min trädgård såg naturlig ut. Så mycket jobb jag har med att hålla naturen härifrån! Men jag har förstätt att det är en komplimang, numera blir jag glad och förstår att jag lyckats.

En rus av doft och surr

Genom den vackra gnisslande grinden kommer vi ut till den naturliga dammen som ligger längst bort i trädgården. Slår man sig ner på bänken under klättersosen försvinner verkligheten i ett rus av doft och surr. Hundratals humlor jobbar med att samla nektar från de många små vita rosenblommorna och stänger ute alla andra ljud. Jag kommer att tänka på Mio min Mio och ”min fader konungens rosengård” där det enligt Astrid Lindgren finns fantastiska gömställen och spelande silverpopplar, men också en sorgfågel som tänder stjärnor på himlen. Att sitta här under rosen är en stark upplevelse, stilla men kraftfull.

– Just så önskar jag att de som kommer hit ska bli. Matta och avslappnade. Självt tycker jag att det roligaste och mest avstressande som finns är att rensa ogräs. Jag behöver inte långa stunder i trädgården för att finna ro, säger Marianna.

Ända sedan hon började anlägga trädgården uppe kring huset har hon planerat

en fortsättning. Ibland stora förändringar, andra gånger bara en ny bänk.

– Jag ammade alla fyra barnen länge och det finns inte en sten där jag inte suttit och ammat. Det gav mig hela tiden nya vyer, då har jag sett hur stigarna ska gå eller var rosorna ska växa.

Kanske var det så det gick till när hon skapade sin naträdgård. En plats för växter med silvriga blad, vita blommor eller namn som associerar till natten. Myskmadra, vit förgätmigej, vitt blågull, en vit campanula och funkia med vit kant på bladet. Nataviol och nattljus. Här har hon också en bänk lång nog för att sova på och ett litet månformat bord som kan spegla ljuset när månskivan drunknat i dammen.

– Jag ligger gärna här ute under mygg nätet sådana nätter då knotten inte är för svåra.

Stämningen ligger kvar mitt på dagen. Inte ens försommarens bländande solljus kan förta det trolska i Marianna Agetorps rike här på Stensjöäng. Silverservisen som står uppdukad på ett stort stenbord har alla gånger varit platsen för en fest i natt. Åskan dundrade över nejden, så manne var det Tor som välte bägaren?

– Servisen, den är också för mig, även om jag bara dricker med ögonen.

För som Marianna uttrycker det med egna ord: hennes trädgård är varken rosorna eller stenarna, ogräset eller sångarna. Det är allt sammantaget. Himlen ovanför, jorden, utsikten, det undanskymda och fröet som vilar i jorden, stenarna hon ännu inte grävt upp och tystnaden om natten, mellanrummet, stigarna och färgerna.

– Trädgården är det vi ser, men också allt det vi på andra plan förnimmer.

Norsk förebild

Är det då konstigt att hon inte har några problem med rådjur, hon har ju de osynliga som håller dem borta, änglarna och småfolket som bor här och där i trädgården. Kanske flyttar några av dem med till nästa projekt, en japansk-småländsk trädgård.

– Det vore en utmaning att bara jobba med de inhemska gräsen och stenarna här, men att skapa en japansk känsla.

Trädgårdsförebilden är en klassisk trädgårdsskribent, norskan Annemarta Borgen.

– Det är från henne jag fått idén om en naträdgård. Ja, kanske hade hon ingen för hon fantiserade visst mycket när hon skrev sina böcker. Det gör inget, för jag tycker också om att hitta på!

Hon ler lite snett och jag kan inte låta bli att undra över om besöket skett i min fantasi – eller om det verkligen kan finnas sådana sagoträdgårdar som Marianna Agetorps i Stensjöäng. □